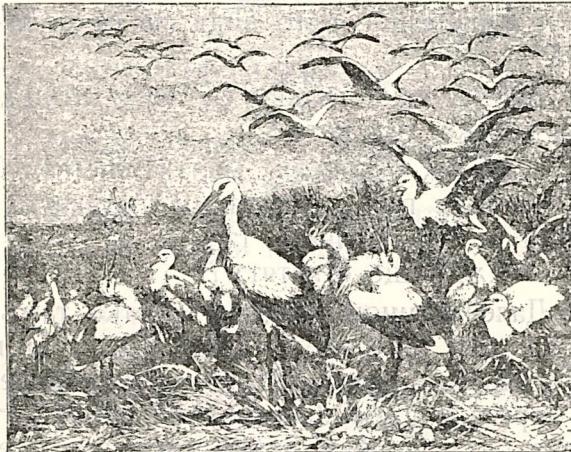

— Нет ми се сърди, мило ежче, добави въл сега засрамениятъ Колю. — За напрѣдъ азъ никога нѣма да забравяме, че ти си единъ отъ моите добри приятали.

ОТЛЕТЪЛИТЕ ГОСТИ.

„Жерави, дунави, на кждѣ сте летѣли“, пѣе Венетка седнала на зелена есенна морава въ двора — впила погледи въ летящите въ небесните висини птици.

„Жерави, дунави, на кждѣ ще летитѣ“, пѣе тя и си мисли, за гдѣ ли сѫ се събрали толкова

много птици и кждѣ ли ще отлетятъ? Знае тя, че отъ какъ сѫ изхвръкнали отъ тѣхниятъ плѣвникъ малките щръкчета, не сѫ се връщали вече, но пакъ не ѹ идва на ума, че това може да сѫ щръкели.